

De rozenkrans

Ik beloop het pad van de devotie. Dat is een ontdekkingsstocht. Veel vrouwen belopen dit pad, maar ervaringen komen zelden in de openbaarheid. Een hindoestaanse mevrouw vertelde me dat ze iedere ochtend een mantra opzei, een gebed in het Sanskriet. De klanken van de mantra maakten haar warm en gaven kracht. De mantra, die hoorde bij de god Ganesha, had haar door de moeilijke maanden gesleept nadat haar man overleden was. We zaten samen in een klein gebouwtje, tussen drukke wegen en hoge kantoorgebouwen. Het was in de pauze van een workshop Siberisch sjamanisme waar wij de enige twee deelnemers waren. Ik had haar nog maar net ontmoet. En zomaar had ze mij iets kostbaars van haar geloof gegeven. Ik wilde dat gaan proberen, een mantra bidden.

Mantra's worden meestal met een 'mala' gebeden, een kralenketting. Iedere keer dat je de mantra hebt gezegd, schuif je je vingers naar een volgende kraal. Zo tel je je gebeden. Ik heb een mala. Maar ik wil dit gaan doen met een rozenkrans. Ik koop een tweedehandse, met grote houten kralen zodat mijn vingers niet verkrampen. Het woord Lourdes, in gouden letters op het kruis geschreven, schuur ik weg.

Maar wat blijkt, er zit geen leven in mijn rozenkrans. Dat voel ik wanneer ik hem pak om te gaan bidden. Heel anders dan de mala die ik heb. Die had ik in handen gehouden op een festival van Hare Krishna's. Ik bad in tongen en bloeide langzaam open als een bloem terwijl de vrouwen om mij heen de mantra van de heilige namen chantten.

Ik wrijf de kralen van de rozenkrans in met rozenolie. Rozen zijn immers liefde. De geur is weëig en als ik hem beetpak voel ik mijn handen pijnlijk prikken. Ik zet door. Ik houd alle kralen één voor één vast en chant bij iedere kraal de Hart Soetra, een boeddhistische mantra om alle lijden te verlichten. 's Nachts word ik wakker van de pijn en zijn mijn handen akelig rood. "Oef," gaat het door mij heen. "Word ik gestraft voor het wegschuren van Lourdes, de plaats waaraan de rozenkrans gewijd is, of om de boeddhistische mantra die ik opzei met een katholieke rozenkrans?"

Ik geef het niet op en smeer de kralen in met sandelhoutparfum om de weëige rozengeur te verdringen. Maar dan kan ik niet meer ademen, de geur is te sterk. In de hoop dat alle geuren verdwijnen spuit ik hem in met 'Robijn Refresh Spray'. Het frisse wasgoed dat ik ruik, is zo weer weg. Ik word baldadig en wil het liefst iets doen met terpentijn, thinner, of zelfs ammoniak. Maar wat een mishandeling van dat ding. Zou het dan wel goedkomen?

Een andere rozenkrans wil ik niet. Ik heb de mooiste uitgekozen. Alle kransen die er hingen zijn door mijn handen gegaan. De kralen zijn levendig van textuur, je voelt de nerven van het hout aan je vingers. Het touw waaraan ze geregen zijn, is zacht.

Op een middag maak ik zuiverend water met een groepje vrouwen in een Goddestemple in Amsterdam, een 'baños blanca'. Het gebruik komt uit Latijns-Amerika. We zingen met klanken goede intenties in het water van een afwasteiltje. De godin kijkt welwillend op ons

neer. Leidingwater, Lourdeswater, klaprooswater en ook Florida water zit in het teiltje. We chanten mantra's. Ik zeg het Onze Vader, het Onze Moeder klinkt en het Ave Maria ook. Het water raakt vol met witte bloemblaadjes en groene kruiden als munt en tijm. Gezamenlijk wrijven we ze stuk, met onze handen wervelend door het water.

Als we op het punt staan om naar huis te gaan, met ieder een fles water voor thuis, herinner ik me de rozenkrans. Ik had hem nog net in mijn tas geslingerd, voordat ik naar deze bijeenkomst ging, om raad te kunnen vragen over de thinner en de ammoniak.

“Doe hem in de baños!” zeggen de vrouwen. Het teiltje stond er nog.

En zo reikte ik in een nacht waarin ik niet kon slapen, naar mijn rozenkrans. Het voelde of ik naar een geliefde reikte. Hij was beladen met lichte stemmen van vrouwen, goede intenties en gebeden. Ik neem hem in mijn handen, richt me op het hart van Jezus, het heilige hart, waar al eeuwenlang vrouwen in devotie naar uitreiken en chant de mantra. De klanken gaan dwars door me heen. Mijn lichaam zindert en beeft. Mijn rozenkrans leeft. En net als de hindoestaanse mevrouw die ik ontmoette, raakte ik helemaal vervuld in die nacht.

Berthe van Soest